

STEPHEN CHBOSKY

Egy különc srác feljegyzései

– részletek –

1992. JANUÁR 4.

Kedves Barátom!

Elnézést kérek a legutóbbi levelem miatt.

Az igazat megvallva nem sokra emlékszem belőle, de az ébredésemből arra következtetek, hogy nem volt valami szép levél. Csak az maradt meg annak az éjszakának a többi részéből, hogy az egész házat átkutattam boríték és bélyeg után. Amikor végül találtam, megcímeztem a borítékot, és lesétáltam a dombra, a fákon túlra, ahol a posta van, mert tudtam, ha akkor nem dobom be a levelet a postaládába, valószínűleg soha nem fogom feladni.

Nagyon furcsa, hogy mennyire fontosnak tűnt akkor az a levél.

Amikor odaértem, bedobtam a levelet a postaládába. Nincs visszaút. Megnyugodtam. Aztán elkezdtem hányni, és egészen napfelkeltéig hánytam. Az úton egy csomó autót láttam, és tudtam, hogy mindenki a nagyszülőkhöz tart. És azt is tudtam, hogy közülük sokan látják majd a bátyám meccsét még aznap. És az agyamban kattogtak a fogaskerekek.

A bátyám... futball... Brad... Dave és a barátnője a szobámban... kabátok... hideg... tél... „Őszi avar”... nem mondod el... te perverz... Sam és Craig... Sam... karácsony... írógép... ajándék... Helen néni... a fák meg csak mozogtak... nem hagyták abba... akkor lefeküdtem, és csináltam egy hóangyalt.

Egy rendőr talált rám, sápadt kékre fagyva aludtam.

Még sokáig reszkettem a hidegtől, miután anya és apa hazavitt a sürgősségi osztályról. Senki sem került bajba miattam, mert ilyen dolgok korábban is történtek velem gyerekkoromban, amikor orvoshoz jártunk. Elkóboroltam és elaludtam. Mindenki tudta, hogy bu-

lizni mentem, de senki, még a nővérem sem sejtette, hogy ezért történt. Én pedig tartottam a szájam, mert nem akartam, hogy Sam vagy Patrick vagy Bob vagy bárki más bajba kerüljön. De legfőképpen, nem szerettem volna apa és anya arcát látni, amikor megtudják az igazat.

(...) Hazaértünk, anya teát készített nekem, apa pedig megkérdezte, hogy kíváncsi vagyok-e a meccsre, én pedig igennel válaszoltam. A bátyámnak nagyon jól ment a játék, de most senki sem szurkolt igazán. Mindenki engem figyelt a szeme sarkából. Anya pedig bátorítóan elmondta, hogy ez az évem az iskolában nagyon jól sikerült, és talán orvosi segítséggel rendbe jönnek majd a dolgok. Amikor anya bizakodik, egyszerre tud hallgatni és beszélni. Apa folyton „paskolt”. Szeretetből, bátorítólag szokták megpaskolni az ember térdét, vállát vagy karját. A nővérem felajánlotta, hogy megcsinálja a hajamat. Nagyon furcsa volt, hogy hirtelen annyira figyelmesek lettek.

– Ezt hogy érted? Mi baj van a hajammal?

A nővérem ide-oda járatta a tekintetét, mintha kínban lenne. A hajamhoz nyúltam, és rájöttem, hogy jó sok hiányzik belőle. Becsszóra mondom, nem emlékszem, mikor tehettem, de az alakjából arra következtetek, hogy mindenféle elképzelés nélkül nekiestem egy ollóval. Itt is, ott is nagy tincsek hiányoztak. Mintha vedlenék. A bulin nem hiszem, hogy tükörbe néztem volna, mert az arcom teljesen máshogy festett, ijesztő volt. Egyből észrevettem volna.

A nővérem segített kicsit kiegyenesíteni a hajam, és szerencsére az iskolában mindenki, Samet és Patricket is beleértve, menőnek tartotta.

– Sikkes – jegyezte meg Patrick.

Ettől függetlenül úgy döntöttem, soha többet nem veszek be LSD-t.

Szeretettel öllelek,
Charlie

1992. JANUÁR 25.

Kedves Barátom!

Fantasztikusan érzem magam a bőrömben! Tényleg. Ha majd borzalmas hetem lesz, emlékezniem kell erre az érzésre. Neked volt már ilyen? Nagyon rosszul érzed magad, aztán elmúlik, és fogalmad sincs, hogyan. Amikor ilyen fantasztikusan érzem magam, eszembe kell vésnem, hogy egyszer lesz majd rossz hetem is, így annyi kiváló élményt kell elraktároznom, amennyit csak tudok, hogy a következő rossz héten emlékezhessek rájuk, és higgyek abban, hogy lesz még jobb is. Nem mindig működik, de szerintem nagyon fontos, hogy legalább megpróbáljam.

A pszichiáterem nagyon kedves férfi. Sokkal jobb, mint a legutóbbi pszichiáter volt. Az érzéseimről, a gondolataimról és az emlékeimről beszélgetünk. Mint amikor kiskoromban egyszer a házunk környékén sétáltam. Teljesen meztelen voltam, a kezemben egy nagy kék esernyő tartottam, pedig nem is esett. Én meg annyira boldog voltam, mert anya mosolygott rajtam. És ő csak ritkán mosolygott. Szóval csinált rólam egy fotót. A szomszédok meg panaszkodtak.

Nem tudom, hogy fontos-e minderről beszámolnom neked, de akkor „áttörésnek” tűnt.

A pszichiáterben az a legjobb, hogy a váróteremben zenei magazinok vannak. Az egyik alkalommal elolvastam egy cikket a Nirvanáról, és nem volt benne semmi a mézes-mustáros salátaöntetről, de még salátáról sem. Ennek ellenére az egész cikk az énekes gyomorproblémáiról szólt. Furcsa volt.

1992. ÁPRILIS 29.

Kedves Barátom!

(...) Az elmúlt két hétben Susan volt az egyetlen, aivel tényleg beszéltem, ő az a lány, aki Michaellel „jár” felsőben, de akkor még fogszáályozót viselt. Megláttam a folyosón egy csomó ismeretlen fiú társaságában. Mindannyian nevettek és szexuális poénnal viccelődtek, Susan pedig minden erejét megfeszítve próbált a többiekkel együtt mulatni. Amikor meglátta, hogy a társaságuk felé közeledem, az arca „hamu-

se méltattam őket. Ránéztem Susanre, és csak annyit mondtam:

– Hiányzik?

Nem akartam kegyetlen lenni, vagy vádaskodni. Csak tudni szerettem volna, hogy van-e még valaki, aki nem felejtette el Michaelt. Az igazat megvallva nagyon be voltam löve, rosszul éreztem magam, és egyszerűen nem tudtam kiverni ezt a kérdést a fejemből.

Susan zavarban volt. Fogalma sem volt, mit tegyen. Múlt év vége óta egy szót sem szoltunk egymáshoz. Valószínűleg nem volt valami sportszerű dolog mások előtt ilyen kérdezni tőle, de most már csak mások társaságában szoktam látni, és igazán tudnom kellett végre, hogy mit gondol.

Először azt hittem, hogy a meglepetéstől lett kifejezéstelen az arca, de miután hosszú ideig olyan maradt, rájöttem, hogy nem így van. Hirtelen felfogtam, hogy ha Michael még mindig élne, Susan már valószínűleg nem vele „járna”. Nem azért, mert Susan rossz vagy felszínes vagy kegyetlen ember lenne. Hanem mert a dolgok változnak. A barátok eltűnnek. Az élet pedig senkire sem vár.

– Sajnálom, hogy megzavartalak, Susan. Mostanában rosszul mennek a dolgom. Ennyi az egész. Legyen szép napod! – szoltam, és elsétáltam.

– Jézusom, ez a srác milyen kurvára flúgos! – hallottam sutorogni az egyik fiút, amikor elfordultam tőlük. Nem kegyetlenségéből mondta, inkább tényként jelentette ki, Susan pedig nem mondott ellent. Szerintem én is ezt mondanám magamról mostanában.

Szeretettel ölellek,
Charlie